

>> VE DE LA PÀGINA ANTERIOR

Quan viatjo per Europa i Amèrica, veig molts músics espanyols tocant en orquestres estrangeres. I ho entenc: hi ha més diners a l'estranger, però la seva qualitat és alta. Vaig contactar amb la Jove Orquestra Europea fa uns anys i els millors músics de vents de fusta eren espanyols.

Vostè té el català Pepo Domènech com a oboè solista.

Sí, és excel·lent, molt adaptable i flexible... Va tocar per a mi l'oboè principal a *Carmen* de Bizet, en altres repertoris barrocs i a la *Missa solemne* de Beethoven.

Com n'és de perillós que comencin a tancar orquestres i la gent es quedi a casa sentint clàssica al reproductor.

M'està dient que les orquestres del país es veuen obligades a tancar? He sentit el que està passant a Galícia, sí, on n'hi havia tres. Suposo que es repeteix el cas d'Alemanya de l'Est en caure el Mur. Moltes orquestres van haver de reconfigurar-se en formacions més econòmiques; molts músics van perdre la feina... però jo crec en el Fènix, crec que de les cendres sorgeix una cosa nova. I a Espanya hi ha set de música, no és així? Mai no oblidaré el Camí de Sant Jaume que vam fer, des de Jaca, a l'Aragó, avançant per La Rioja i Castella... fins a Santiago. La gent venia a veure'ns, fins i tot en pobles remots.

Com va ser aquesta experiència?

Fantàstica. Poder arribar cada dia a un nou edifici religiós, una nova abadia, una nova església, travessant diferents regions. De vegades caminàvem, però la major part del camí el vam fer en bus, esclar. Victoria, Guerrero, Lobo... anàvem tocant-los tots i davant públics molt diversos.

Però ara ve a l'Auditori: edifici modern, sense ambient antic. Això afecta el seu estat d'ànim a l'hora de tocar Bach? S'ha de treballar més.

Amb la seva Orquestra Romàntica i Revolucionària toca

BACH: PRECEDENT UNIVERSAL

“La ‘Missa en si menor’ de Bach és en el fons una excitant peça de jazz”

COM ES POT SUPERAR LA CRISI?

“La solució està en la gent que estima la música: ha de provar de projectar-la”

Berlioz, Debussy, Brahms... i encara amb instruments originals. On és el límit temporal en eixa investigació historicista?

L'últim que vam fer va ser la *Sinfonia dels salms* de Stravinski, encara amb cordes de l'època, però com més t'endinses en el segle XX, les diferències són cada vegada menors i es converteix en una qüestió estilística més mental. Amb tot, emprar aquells instruments aclareix la música.

Té fama de dictador. Què ha de dir sobre això?

No hi estic d'acord. Una orquestra no és una cosa democràtica, algú ha d'estar al capdavant perquè no sigui un caos, però jo no dicto, sempre treballo per consens i miro d'incorporar la imaginació i els desitjos dels músics.●

Fontserè debuta en la direcció de Joglars amb ‘El coloquio de los perros’

El teatre Pavón de Madrid acull l'adaptació de la novel·la exemplar de Cervantes

Pilar Sáenz, Ramon Fontserè i Dolors Tuneu en una escena d'*El coloquio de los perros*

JUSTO BARRANCO
Barcelona

Continuïtat... i relleu. Joglars torna a portar des d'aquesta tarda a escena un dels autors que més els ha inspirat els darrers temps: Cervantes. Però ho faran amb un canvi fonamental a la seva trajectòria: per primera vegada en dècades no serà Albert Boadella qui dirigirà aquests joglars, sinó l'actor Ramon Fontserè, que serà a tots dos costats de l'escenari a *El coloquio de los perros*, on dona vida al gos Cipión, que al costat de la gossa Berganza –encarnada per Pilar Sáenz– obté per una nit el regal de la parla. Dos gossos savis que no deixaran en gaire bon lloc els humans, com

es podrà veure fins al 28 d'abril al teatre Pavón de Madrid, seu de la Compañía Nacional de Teatro Clásico, que ha coproduït l'obra amb Joglars.

Encara que l'estrena oficial serà demà, avui hi haurà una funció prèvia. I Fontserè, malgrat que es troba encara ara “al dic sec” perquè un virus l'ha deixat uns dies fora de combat, està molt content de l'aventura. “Tots ho hem passat molt bé, però se'ns ha fet curt, perquè quan prepares l'obra entres en una dinàmica tan bona que cada vegada se t'acudeixen més coses per incorporar-hi. En realitat hauríem d'assajar sis mesos i la gent hauria de venir a veure'ns allà i només fer bolos aïllats”, assenyala el director, que després de

Madrid anirà de gira amb la peça cap a Bilbao o Lleó. I busquen un teatre a Barcelona, potser el Lliure, on l'any passat va caure de la programació per les retallades pressupostàries l'*Amadeu* de Boadella. Això representaria el retorn de la companyia des que al 2007 Boadella va anunciar que no faria més activitats a Catalunya. Un Boadella que ha participat en la dramaturgia d'aquesta versió lliure de la novel·la exemplar de Cervantes amb Fontserè i Martina Cabanas, l'ajudanta de direcció que ha permès al director i actor posar-se als dos costats de l'escenari: “He tingut un ull que ho controlava tot”, somriu.

Sobre *El coloquio de los perros*, Fontserè explica que han

volgut traslladar al món actual les peripècies dels dos gossos protagonistes –els acompanyen a l'obra Dolors Tuneu, Xavi Sais i Xevi Vilà–, per als quals han buscat una veu característica que, diu, al principi sembla intel·ligible però que als 30 segons s'entén perfectament. Uns gossos que van sense màscara davant d'uns humans que sí que en porten i que moltes vegades són més animals que ells.

El director recorda que “Cervantes és un autor realista i la condició humana és encara la mateixa del segle XVII. Hem canviat la tecnologia, però tenim les mateixes misèries”. Per això els gossos protagonistes enfronten la mateixa insensatesa humana, però la d'avui. Segons l'amo que els va tocar, com si

Tot i que ja no dirigeix la companyia, Boadella ha participat en la creació de la nova dramaturgia

fos *El Lazarillo*, són tractats a cos de rei, han de cuidar ovelles, dues senyores riques funden per a ells –en veure el seu mal estat– la societat de Gossos Discapacitats de Races Autòctones o viuen com gossos de carrer amb un punk. I acaben a la gossera, on irrompen els defensors dels animals per treure'ls d'allà. Però ells ja estan prou farts dels humans.

“Les mascotes abans eren un privilegi dels reis i nobles i ara són tractades com a persones humanes. Reivindiquem la seva condició d'animals. Tenen el seu instint, qui s'ha apartat de la naturalesa és el bípede humà, que els dona fins i tot prozac. Ells demanen que els deixin en pau”, conclou Fontserè.●

CRÍTICA DE MÚSICA CLÀSSICA

Dits alats

András Schiff

Obres de: Beethoven
Lloc i data: Palau de la Música (22/III/2013)

JAUME RADIGALES

Especialista en el piano del clasicisme, i amb una especial predilecció per Mozart i Schubert, l'hongarès András Schiff no va incorporar les sonates de Beethoven al seu repertori fins fa aproximadament deu anys. El seu apropament al músic de Bonn es basa precisament en l'estètica clàssica, amb articulacions netes, so transparent i esfumatures tímbriques. Completament allunyat de

qualsevol amanerament, Schiff es pot permetre el luxe de passejar-se pel teclat gràcies a uns dits alats, que planen damunt del piano amb una naturalitat aclaparadora, de les que emocionen.

El seu recital a la temporada Palau 100 era de risc, començant per la llargada i per la quantitat d'obres presentades: set sonates beethovenianes escrites entre 1795 i 1801, just abans de la inflexió romàntica. Hi va haver plats forts, molt esperats, com les sonates *núm. 12 op. 26*, la *núm. 14 en do sostingut menor* o la *Pastoral (núm. 15, op. 28)*, que formen part de la literatura pianística indispensable per entendre l'evolució de la forma sonata i també de l'instrument

A. BOFILL

András Schiff durant el recital al Palau de la Música

com a mitjà expressiu. En aquestes i en la resta de peces, Schiff va oferir sengles lliçons magistrals. Hi van ajudar aquells dits alats, i el domini tècnic, però sobretot la voluntat co-

municativa. Un Palau gairebé ple va agrair-li la feina feta, tot i la simfonia de tos i refredats mal o gens dissimulats, a més d'algun empenyador telèfon mòbil.●